

Szerkesztőség:
Kazinczy-utca 1. sz., földszint.

Bérmertelen leveleket csak ismert kéztől fogadunk el. Kéziratokat vissza nem küldünk.

Miadóhivatal:
Petőfi-utca 1. sz. (Ungerleider Albert könyvnyomdájában.)

Hirdetések díjazás szerint. Egyes szám 5 kr., ünnepek és vasárnaputáni szám 8 kr.

ARADI KÖZLÖNY

POLITIKAI, TÁRSADALMI és KÖZGAZDASÁGI NAPI LAP.

Megjelen hatfőn és ötnapok után is.

Előfizetési árak:
Helyben hához hordva.

Egész évre 12 ft
Fél évre 6 ft
Negyedévre 3 ft
Egy hóra 1 ft

Vidékire postán küldve:

Egész évre 14 ft — kr.
Fél évre 7 ft — kr.
Negyedévre 3 ft 50 kr.
Egy hóra 1 ft 20 kr.

Hirdetések helyben fizetendők.
Százalékot nem adunk

Hamis vádak.

Arad, április 10.

A német junkerek főközlönye a „Kreuzzeitung“ ránk magyarokra támad, mint a kik megtámadják a monarchikus intézményeket és kevésbé kimélik a dinasztia tekintélyét. Azt mondja, hogy Bylandt-Rheidt hadügyminiszter visszalépése ismét ürügyül szolgál a közös hadsereg ellen intézett támadások megújítására, s következetes elfoglaltsággal ismerteti a magyar ellenzéki pártok álláspontját a hadsereg kérdésében.

De ez még nem minden. A hazugságokkal telt cikkben a többiek között mint megtörtént dolgot állítja, hogy Ferenc József ő felsége arcképének kifüggesztését egyházi és városi testületekben meggátolták, vagy gyűlöletes módon megkritizálták, ellenben egyeseket követelték „nemzeti képek“ kultuszát, mint Rákóczy, Tokoly, Bocskay és más forradalmi hőseket. Mindezen abnormitások dacára a „Kreuzzeitung“ mégis bizik abban, hogy a császári hadsereg és a császári korona palladiumát még idejekorán Magyarországon is teljesen biztos alapon fogják fektetni és fenntartani, és pedig mindenképp a királyhoz hű nem magyar népségek nagy meglepésére, s hiszi, hogy a dicsőséges feketesárga császári lobogó nem fog meghajolni az István-lobogó előtt, melyet a magyar nemesség hajdan és nem rég nagyon is gyakran bontott ki törvényes uralkodója ellen.

Ez a rut támadás annál meglepőbb, mert semmivel sem adunk rá okot sem mostanában, sem a kiegyezés óta egyáltalán. A magyar nemzet törvényes uralkodójához mindig hű volt, s békéltensége mindig csak a korona gasztaucsojai ellen volt intézve. Válságos napokban a törvényes uralkodó mindig a magyar nemzetben találta leghívebb és legtöbb áldozatra kész támaszát, s ha az uralkodó az alkotmányt és törvényességét vitott harcok után békejohot nyújtott, a magyar nemzet azt mindig lelkesedéssel ragadta meg.

Egyik fővárosi lapunk a német junkerlap cikkének megítélésénél abból a feltevésből indul ki, hogy ez a

Bylandték vagyis az osztrák tábornokok bosszúja. Mi azonban nem vagyunk hajlandók ezt feltenni s inkább azt hisszük, hogy ez az orvtámadás a német junkerek féltékenységének és irigységének a jele az osztrák-magyar monarchia megerősödése és tekintélye fellett, a mely megerősödésnek leghatalmasabb tényezője éppen a magyar nemzet őszinte ragaszkodása és bizalma a dinasztiahoz.

Ezt az osztrák tábornokok jól tudják, vagy legalább jól kellene tudniok. Az utóbbi évtizedek története is igen élénken bizonyítja, hogy az a császári lobogó, az a császári hadsereg a magyar nemzet megerősödése nélkül semmire sem volt képes. Mikor a magyar elégedetlen volt, azt a hadsereget mindig megverték, vagy a hol győzött, mint például Olaszországban, csak a magyar ezredek hősiességével győzött. Ezt beismerte mindenki, maga Albrecht főherceg is, a ki értett a magyar katonák lelkesedésének felkeltéséhez, és Rákóczy-indulóval vitte őket a tübbe.

Az a galád vádat, hogy ő felsége arcképének kifüggesztését egyházi és városi testületekben nem engedték volna meg, szinte nem is érdemes czáfólni. Ez a vád is csak arról a vak dühről tesz tanuságot, melylyel a cikk írója el lehetett telve.

A „Kreuzzeitung“ hiába spekulál, midőn kísérletet tesz a dinasztia és a magyar nemzet közötti jó egyetértésnek megzavarására. Atlátunk a szitán. A dinasztia igen jól tudja, hogy minő kincset bír a magyar nemzet bizalmában, s azt is tudja, hogy mit ér a magyarság mint fenntartó elem a közös hadseregben.

Az okatlan támadás felett tehát napirendre térhetünk, de megjegyezzük magunknak, mert jöhet még alkalom, mikor a németiség megint appellálni fog a jó magyarokra.

Rudolf trónörökös szemleutja. Bécsből a hatóságokat értesítették, hogy Rudolf trónörökös, mint gyalogsági felügyelő, meg fogja látogatni az összes gyalogsági csapatokat. A trónörökös katonai szempontból eleve kiker minden ünne-

pélyes fogadtatást, megköszöni az irányában nyilvánuló jóakaratot, de kijelenti, hogy hivatalos elfoglaltságánál fogva ünnepélyességben nem vehet részt.

Kisebítő bírák a királyi táblán. A budapesti királyi ítélő táblánál az 1888. évi IX. t. cz. értelmében alkalmazandó kisebítő bírák működésüket f. évi április 16-án fogják megkezdeni és az igazságügyminiszter az idézett törvényben nyert felhatalmazás folytán, a következő első folyamodásu bírakat hívta be: Danilovic. Elek beregszászi, Fittler Imre győri, Kisfaludy Imre pécsi, Seyfried József besztercebányai, Piehler Lipót temesvári, Szilágyi Gábor egri, Urbán Adolf békés gyulai, Giczey Gyula kassai, Zachár Gyula nyitrai, dr. Horvát Ferenc nagykanizsai, Kovács Antal sátoraljaújhelyi, Mendelényi Izidor pestvidéki, Naszády Iván aradi, Taug Emil aranyosmaróthi, Mézőly Lajos budapesti, Dobrozenyi Miklós pestvidéki és Dogariu Tamás lugosi kir. törvényszéki bírákat.

Felmentés a népfelkelés alól. A honvédelmi miniszter elrendelte, hogy a közszolgálat teljesítése vagy annak érdekében a népfelkelési tetteges szolgálat alól ideiglenesen fölmentett egyének nyilvántartását azok a járás-parancsnokságok kötelesek végezni, melyek területén az illeték honilétességi helye fekszik. A nyilvántartás vezetésére a miniszter részletes utasításokat ad s meghagyja, hogy a felmentési nyilvántartásból rendelete nélkül csak azon egyének törölhetők ki, a kik a népfelkelési kötelezettségüknek teljesen megfelelték vagy okmányilag bebizonyítva, hogy elhaltak.

Vámtarifa. A vámtarifa betűsoros árajáratára, az új olasz szerződés alkalmából, egy pótlékkal a les kibővítvé, Ennek végleges megállapítása végett folyó hó 16-án Bécsben vámkonferencia ülés lesz. A Svajcsezal még május hóban folytatandó vám tárgyalásokra szükséges utasítások megállapítását e hó 20-án kezdik meg az osztrák-magyar vámkonferenciájában.

A „Kreuzzeitung“ fogadatlanságát prókátorsága.

A berlini „Kreuzzeitung“ egy brutális cikket közöl egyik legutóbbi számában, s igazi Junker kotnyeleskedéssel támad a magyarság ellen. A cikk egyes

részeit elaradjuk egy kissé, hogy ama bizonyos kamarailai kezek játszhattak közre, hogy hivatalosan megjelenjék és a benyomás a mit tesz olyanszerű, mint némely papucshős, a ki odahaza nem mervén felcmenli szavát, ottkint önti ki haragjának teljességét. A német katonai párt erősen érzi annak az egészségesebb korszaknak a fuvallatát, mely Frigyes császár uralkodására lépte óta megérintette az embereket Poroszországban is, s a Junkerthum üvegázi plántáit is megcsipkedte. S ennek a pártnak közlönye odahaza inogni érezvén a talajt saját lábai alatt, teljes erővel kiált át Ausztriába, hogy hát ott nem tudnak e rendet csinálni, s nem tudják fenntartani a „császári hadsereg“ tekintélyét?

A cikk — melyet lapunk első cikke érdemileg méltat. — „M o n a r c h i a és n é p h a d s e r e g N é m e t o r s z á g b a n és A u s z t r i á b a n“ felirattal visel és egész terjedelmében így hangzik:

A márczius 26-iki kabinet-rendelet, melylyel ő felsége a császár és király a hadsereg iránti gondoskodásában egy fontos rendeletre ad utasítást, a mi összehasonlíthatatlan történetünk egyik legnagyobb sajtószármagát jelenteti meg szemünk előtt. Poroszországban volt, amint Nagy Frigyes gyakran mondta, az uralkodó az állam első szolgálója és katonája. Poroszországban teremtette az uralkodó az első néphadsereget az általános védkötelezettség behozatalával, mely a nehéz időkben kipróbált hazaszereteten és a király iránti büszsége alapult.

Ez a kötelesség becsületbeli joga lett a porosz férfinak, az a joga, hogy a fegyvert a királyért és a hazáért viselhesse s ezzel együtt kapta meg a nemzeti kokardát. Csak a becsületlen gonosztevő vesztette el e jogot.

A király volt az ismét, a ki a nemzetiség élére állt, hogy ezzel bebizonyítsa, hogy ő felügyelvezett népeinek első katonája.

Igy lett Poroszországban a hadsereg a korona és a nép palladiuma, és csak egy pillanat volt — az ugynevezett 1848-iki forradalomban — midőn a parlamentarizmus gyűlöletes támadását intézte e palladium ellen, hogy a hadsereget eltérítse a királytól, és meg akarta eskettetni az alkotmányra. De a liberális és radikális sajtó még a nagy tévedések korszakában is hiába akarta a népszenvédelyt mozdításba hozni. A forradalmi tünetek egy elunték, mint a kísérletek a nép monarchikus érzelme előtt, és ma, midőn Németország

jövője még inkább alapszik a fegyverviselő népen a birodalmi gyűlés ismételtén bebizonnyitja, mily mélyre hatolt a nagy hazában a palladium iránti érzék. Valóban, a német hadsereg a német államok és törzsek egységének leghatalmasabb biztosítéka.

Az 1879. október 7-iki szerződés, mely ismét egyesített bennünket közös védelemre régi szövetséges társunkkal, Ausztriával, arra készít bennünket, hogy áttekintsünk ama birodalom állapotaira, a hol szintén néphadsereget teremtett az általános védkötelezettség. Szövetségünk ereje és hatalma lényegesen függ hadseregének szilárd és egységes szervezetétől. Azt hisszük, hogy a közös osztrák hazához való ragaszkodás és monarchikus érzelmet, mely a népek többségében meg van, megőrizheti a „császári hadsereg“ egységességét, jóllehet az németek, az av, román és magyar zászlóaljából vagy ezredekéből van összeállítva. Csak az a körülmény veszélyezteti a császári hadsereg egységét, hogy egy különben különböz, de egyenjogu nemzetiségek közül egynnek nemcsak önálló helyzet, hanem a többi nemzetiség felötti hatalom is engedélyezett egy elkülönült államformában. A magyaroknak adott államjogi engedményeket, melyeknek bizonytalan határait sokszorosan tagították, a katonai téren is agályos engedmények követték. A néphadsereg nemis magát képezi egy önálló magyar hadsereggel. Es ha a pesti országgyűlésen eddig még nem tétett indítvány a császári hadseregtől való teljes elkülönítésre, mint nem tétett Magyarországot teljes állami önállósítására, a magyar nemzeti nemesség nemzeti agitációja, mely oly könnyen elharapozdik a magyar népre, mégis folyton erre irányul.

E folyton ismétlődő nemzeti törekvés ellen még mindig gyöngye ellenállás nyilvánult. Még most is csak igen hidegen lépnek fel a mellett Pesten, hogy a magyar ezredekben a német vezényszó fenntartassék. Ellenben a parlamenti ellenzék legkiválóbb tagjai valóságos vihart támasztanak lapjaikban a közös hadsereg jelenlegi szervezet ellen, melynek közösséget nem akarja a magyar nemzet. Itt látszik legvilágosabban, mennyire mehet a magyar parlamenti kormányzat, melyre a bécsi parlamenti tagok gyakran szivesen pislanatnak, a monarchikus intézmények támadásában, és mily kevésbé kimélik meg a dinasztiait is.

Bylandt-Rheidt hadügyminiszter visszalépése újabb támadásra ad alkalmat a hadsereg ellen. A támadók két pártra oszlanak. A m e r s e k e l t e l l e n z é k a Magyarországra eső seregesség nyelv magyarságát követeli. Ez egyuttal pompás előmozdítása volna a közigazgatásban, törvénykezésben és iskolában folyó magyarosításnak. Természetes, fel van té-

Az „ARADI KÖZLÖNY“ tárczája.

(Aprilis 11.)

Érdekes bolondságok.

(A hogy Berci elbeszéli.)
— Az „Aradi Közlöny“ eredeti tárczája, —
Még le sem utam az asztalomhoz és már félreoltam az ő fekete kávé csészéjével a tálcát és roppant élénkséggel kezdett a beszédhez. Már mint Berci. O pompás fiú. Egyéb dolga nincs, minthogy azt a kétszáz forintot elköltötte minden hónapban, a mit a keresztmamájától kap azért, hogy mint az utolsó született Dengelegi, a családhoz méltó ur passzióval éljen és örvendjen a világnak.

En az ismeretséget nagyra becsülöm, mert olykor józsi dolgokat mond el nekem és nem veszi rozsz néven, ha azokat másnap a lapban olvassa. Sőt elvárja. En tehát tudom, hogy mihez tartsam magam. Így voltam ma is.

— Jöjjön már! — kiáltott elem Berci — hiszen alig vártam. Itt van egy pompás szivar. Gyujtson rá és hallgasson, mert érdekes lesznek. Tegnap találtam rájuk a nöfözomban, a mit a múlt nyáron Tatrafüreden használtam. Tehát, hallja kérem...
En már a kávéba szilvesztemet a cukrokat és rendkívül figyelmesen hallgattam, a nélkül, hogy reá néztem volna.

— Tudja — folytató az ő bolondosan kedves hangjával, — ha az ember sírdón van és unja magát, akkor vagy kurizál, vagy csip magának egy embert, a ki nekünk a ló adomákkal fel van szerelve. A tavaly én is így tettem és megfogtam magamnak egy svihák pesti kis ficsurt, a kit az apja azért tolonczolt a fővárosból a sírdőre, hogy ne álljon annyit szóba a ház-mesterük leányával. A leány nagyon fiatal és nagyon szép volt. De volt esze is. Nem volt valami liba és talán arra is gondolt, hogy ha egy ilyen gazdag kölyköt (na nem is volt egyéb) úgy bolondít, hogy sok csókot ad neki, de azután csak figét mutat, hát még valami bolondul komoly dologra is ráviszi. Az öreg ettől félt és így jött a kis buksi Füredre. — Hanem ezt csak úgy mondtam. Tudja? He?

Na hát az a gyerek tartott engem pompás adomákkal. És annyi ügyesség is volt a hunczutának, hogy minden dolgot úgy adott elő, mintha vele történt volna meg. Így frissebb is volt minden. — Egy este aztán így kezdte;

— Tavaly előtt voltam itt először, Untam magam és valahány olyan balfélt volt, mindig ott voltam. De nem táncoltam, Isten mentsen! Ahhoz én már nagy blazirt vagyok. (A pelyhedző majom tavalyelőtt éppen tizenöncz éves lehetett.) Csak úgy fixiroztam a dámakat. Egy tőrhetően öltözködő uri emberrel szoktam tracscolni. Hogy ki volt, azt nem tudom most se nagyon. En csak úgy megszoktam azt a férfit — a ki jól fest, s nekem valónak látszik — hamarosan szólitani. A parizoz akkor fölhatjuk az ismeretséget. (Tudja olyan jól állott a kis kamasznak ez a henezegés.)

Egyik bálon éppen együtt diskuráltunk és kritizáltuk a dámakat, mikor egy pompás fiatal asszony ment el mellettünk és fenyegetőleg intett a legyezőjével jól ruházott társamra. Na, gondoltam, ezt már csak megkérdem, hogy mi akar lenni. Az asszony kivágott két selyemruhát visel és telt vállai úgy néztek belőle ki, mintha egy fehér gypsmellszobrot két festékkel kentek volna körül. (A buksi nyilván a fehér vállait akarta dicsérni.)

— Hallja kérem, ez kitűnő asszonykának néz ki. Es milyen kaczer! Mit mond hozzá?

— Hja nagyon szép!
— Bah! Azt én is látom, de hát lehet neki udvarolni?
— Hát aztán rátrátott? Mi!
— Akar mindjárt elkezdhethi.
— Hiszen látta, hogy milyen különösen fenyegetett meg engem.
— Az igaz! Igaz. — Kérem, jöjjön mutasson be neki.
— Az nem teszsem.
— Nem ismeri?
— Dehogynem! Egészen bizalmasan vagyok vele.
— Hát miért bolondozik, s nem akar bemutatni neki?
— Nem szükséges.
— Nem is szokás nála?
— Oh azt nem mondtam! — Csak mondja neki, hogy én ajánlom. Aztán?
— Aztán?
— Legyen bátor. Hízalgejen neki s ne ijedjen meg mindjárt. No rajta!
En elrohantam. Bemutatam magam. Képzelte a szép asszony mosolygott. Leültetett maga mellé. Az uszáját csaknem a lábaimra rakta. No aztán, hogy is mondtam, izé, bátor lettem és a mint a másik mondta, hát nem ijedtem meg mindjárt.

Mondtam neki olyan dolgokat, a mikért az embert Pesten „aszfalt-betyár“-nak hívják. Hanem egyszer, hogy, hogy nem, úgy vágott pofon, hogy az egész publikum oda nézett. — En kámforrá váltam és megyek az embereimhez.

— Hallotta? — kérdeztem tőle.
— Hogyne! — választott nevetve, — nagyon bajos lett volna nem hallani!
— Es aztán, hogy mondhattott olyanokat arról az asszonyról? Maga beugrattott engem!
— Dehogynugrattam!
— Hát csakugyan ismeri?
— Nagyon bizalmas hozzám.
— Es magavall soha se tett így?
— Soha!
— Hallatlan! — De hát ki az az asszony?
— A — feleségem.
Berci lehunyorította a szeméről a monoklit és szikrázó szemekkel kérde:
— Ugy-e jó? Mi, he?
— Ugyes, nagyon ügyes.
— Na! Es most ígygunk egy kis cognacot! Az alatt mondom a másikat.
Ezzel egyelőre adós maradok. Elmondom — talán még — holnap. — 88. —

A CZIGÁNY-LEANY.

(85. folyt.) (Francia regény.)
— Az „Aradi Közlöny“ számára fordította: —
Dr. WATTMANN Philo.
MASODIK RESZ.
IV. FEJEZET.
— Jól van, — mondá a cigánynő — most már mi sem tartoztat vissza többé e helyen, távoznunk fogunk.
Es minthogy Katalin ellenszegtülbi készült, parancsoló mozdulattal mutatott a fiatal asszonynya a cigányoknak.
— Kettő közöletet ragadja meg ez asszonyt, — tévé hozzá oly hangon, mely nem tűrt feleletet, — és gondoljátok meg, hogy fejetekkel kezesekdedte érette!
A paranosz azonban végre lett hajtvja, Katalin minden kiáltása és ellenszegtülése dacára és a kis csapat néhány pillanat múlva gyorsan az erdő azon oldalá felé iramodott, mely a „Fontaine de Melin“vel ellenező irányban feküdt.
Miközben e jelenetek az erdőnek e részében folytak le, Kervenny gróf, a lövéldözés által vezetve csakhamar elérte a csatát.

Az első ember, kivel találkozott, Crappado báró volt.

— Nos — szolt hozzá a báró, jó távolról mihelyt észrevette, — ugyancsak rozsz ügybe keveredtünk.

— Hogyan? — kérde Kervenny.
— Te még kérded? — Nincsen tudomásod arról, hogy kivel van dolgunk?
— Azt gyanitom, hogy Proedic gróffal.
— Csakugyan azzal.
— Es aztán?
— Nos hát a gróf nagyon dühös lehet. Feloságot jött keresni a há téged meglát a baramiak közt, kik elrabolták, ugyanosnak meggyűll véle a bajod.

— Legalább alkalmam lesz az életemet drágán megfizettetni — vágott közbe Kervenny.

— Ez ugyan szomorú vigasz lesz — visszonzá a báró, már mégis jobban szeretném, semmit meg nem fizette:ni velük.

— De akkor meg kell futanom?
— Meghiszem azt!
A gróf büszkén emelé fejtét.

— Ne számíts rá! — ez őrá ünnepeles. Sorsom van e perczen kockázni és egy királyi trónért sem mondanék le a játszmáról.

— Mit akarsz hát tenni?
— Még egyszer összemérni kardomat a gróf kardjával.
— Azt hiszed, hogy beleegyezik?
— Ö nemes ember.
— Késéskivül.
— Mäskülömben nem tudom, de sz az előzertem van, hogy a mai nap nem nyugszik le a nélkül, hogy nagy események ne menjenek végbe.

— Ugy hát legyen meg a te akaratod! — tévé hozzá a báró, s minthogy már megkísérled ez utolsó kockáztatást, nem hagyalak el és tanuank fogok szolgálni.

A cigányok e perczen átvették a Mitha paranosait s már kezdtek lassan-lassan visszavonulni. E váratlan eljárás megzavará egy perczre az ellenség támadó-térvét s így ezek néhány pillanatig bizonytalanul haladtak előre.

S ennek az lett a vége, hogy Proedic György, eltévedve az erdő sok kanyarodásaiban, mit nem ismert, egyszerre elszakította magát embereitől, kiket vezért, s attól tartva, hogy valami koleszcsébe jut, jónak látta egy tisztaszon megállani, mit a cigányok csak az ímént hagytak volt el. Innen szétküldött néhány embert, lesszáll lováról

és türelmesen várta embereinek visszajövetelét.

Néhány óra múlva György tökéletesen elgyengült. Az elkeseredett üldözés a boldogság után, mely őt folyton kerülte, oly gyöngye állapotba helyezte, mi ellen szive nem védhette magát; néhányszor már azon volt, hogy minden reményről lemond, de önszeretete is bele volt elegyvedve, így hát nem láthatott. Jól megértette, hogy ezentul Katalin rokonszenve nem támogatja e há ez b a n és magányosan, támasz nélkül érezte magát új helyzetében. Egyetlen egy érzelem tartá még öbren lelkét; szivesen lemondott volna Katalin bírásról, jól tudta most már, hogy a jövő nem tarthat meg a mit a mult ígért, de minthogy a boldogság ezentul lehetetlené vált, — gondolta — talán könnyű lemond a bosszu. . . . Egy férfi veté álétebe a zavart és kétségbeesést s ez ember még élt! . . . Volt egy nap, melyen élete kezei közt volt, Katalin kedvéért, megköszönt neki. György keserűséggel gondolt vissza a sajtóságos érvénylőre, melylyel Katalin ez ember iránt viselkedett, a vére égett ereiben a véres felhő borítá el szemeit.

Itt allapodott meg elmélkedéseiben, midőn messziről két férfi látott feléje közeledni. Azonnal rájuk ismert, Crappado báró és Kervenny gróf voltak.

György felgrott ülőhelyéről és keze öntözésüregül kereste kardja markolatát.

Egy percz alatt a két ellentél szemközt állt egymással.

— Kerestem önt mondá Kervenny! — Györgyöt köszöntve.

— S én, gróf ur. — visszonzá György — örtlök, hogy önnel találkozom.

— Ez pompás, folytató Kervenny, ha jól értjük egymást, úgy e találkozás nagyon megkönnyebbíti a helyzetet.

— Ez legtorróbb óhajom nekem is.

— Mindig úgy vélekedtem gróf ur, hogy kettőnk közül az egyik felesleges Bretagneban.

— Egészen az ön véleményén vagyok.

— Ugy tehát, ha csak nem szánja magát rá az egyik, hogy helyet adjon.

— Nincs semmiféle módon szándékomban.

(Folyt. köv.)

Tengeri 400 mm 6 frt 90 kr 500 mm 6 frt 25 kr.

Határidőzetlet. A határidőzetletben az iránzat gyenge forgalom mellett nem változott.

Határidők jegyzése déli 12 órakor: Buza tavaszra 7.05-7.07 frton, buza őszre 7.34-7.37 frton, tengeri május-juniusra 6.40-6.42 frton, zab tavaszra 5.12-5.14 forinton.

Kötetett: Buza tavaszra 7.04-7.01-7.06-7.05 frton, buza őszre 7.33-7.34 frton, tengeri május-juniusra 6.17-6.19 forinton, zab tavaszra 5.52-5.54 forinton.

Hivatalos jegyzések: Szokványbuza tavaszra 7.06-7.07 forinton, őszre 7.33-7.35 forinton. Tengeri 1888. május-juniusra 6.42-6.48 forinton. Zab tavaszra 5.12-5.14 forinton, őszre 5.42-5.44 forinton.

Szegezlet. (Április 10.)

(B.) Készaru nagyban 25.50-25.75, kisinyben 26.25, hordó nélkül per 100 liter

Budapesti gabonázása. (Április 10.)

Kínálat és vételkedv jó, az irányzat szilárd 20.000 mm. jött forgalomba és 2 krajczárral magasabb áron adótt el. Buza tavaszra 7.11-7.12, zab tavaszra 5.43-5.44, buza őszre 7.37-7.38, káposzta-reposz 10.25-10.35, kukorica május-juniusra 6.45-6.47, kukorica július-augusztusra 6.44-6.45.

Sertéskereskedelmi csarnok.

Budapest-Köbányán.

Köbánya, április 9. Az üzlet változatlan. Magyar arany 500-54 forint, fiatal nehéz 56-58.50 forint, fiatal közép 55-58.50 forint, fiatal könnyű 52-54 forint, közönséges (szedett) nehéz 52-54 forint, közép 52-54 forint, könnyű 52-58 forint Romániai, bakonyi, átlagos nehéz 56-58.50 forint, közép 58.50-56 frt. könnyű - frt. eredeti (Stachel) nehéz - frt. közép - frt. Ezerbái nehéz 51-52 frt. közép 51-52 frt. könnyű 50-51 frt. Híró egy éves - frt. hízó két éves makkos - frt. hízó két éves - frt. Sertésleltetés, április 8-án volt készlet 92.378 drb. Április 8-án felhajtott 1490 darab, április 8-án elszállított 701 drb. Április 8-án maradt készletben 92.127 darab sertés.

Hivatalos árfolyam.

a budapesti áru- és érték tőzsdén 1888. évi április hó 10-én.

Table with 2 columns: Item and Price. Includes Magyar aranyjárdék 4. sz., magyar papírjárdék L., magyar vasúti kőcsőn, magyar keleti vasúti államkötvény 1 kib., magyar keleti vasúti államkötvény 2 kib., magyar keleti vasúti államkötvény 3 kib., magyar földterhermentési kötvény, magyar földterhermentési kötv. záradék, Temes-bánati földterhermentési kötvény, Erdélyi földterhermentési kötvény, Magyar aróldézmaváltásig kötvény, Magyar nyeresémsorjegy-kölesőn, Tiszazabályozási és szegedi sorjegy, Osztrák járadék papírban, Osztrák járadék ezüsterben, 1860-iki osztrák államorsjegy, Osztrák-magyar bankrészevény, Magyar hitelbankrészevény, Osztrák hitelintézeti részevény, Cs. és kir. arany, 20 frankos arany (Napoleon'dor), Német birodalmi márká, London, 20 markos arany.

IDEGENEK NÉVSORA.

(Április 10.)

Fehérkereszt-áruló. Urasim Béla, birt. Csaba. Löffler Mór, birtokos. Bánhegyes. Dr. Bosten N. orvos, Petrosény Boros S. ügyvéd, Makó. Bauer J. Leuser F. kereskedők. Budapest. Löwy Ignác, Bondi F. kereskedők. Bécs. Tóth István, kereskedő, Torda. Virágh Rudolf keresk. Pozsega. Nader-áruló. Holvíd N. birt. Kovácskúza. Bosányi József, birtokos. Bánhegyes. Laufer Gyula, ezredes, Hausmann, főhadnagy, Jäger Sándor, főhadnagy, Temesvár. Várady N. járásbíró, Nagylak. Klein A. bérlő, Glogovác, Horovits N. utazó, Budapest.

Magyar Színház

Aradvárosi színház

Folyó az. 186. Szerda, 1888. április 11-én:

RIP van WINKLE

Regényes operette 3 felvonásban. SZEMELYEK: Ripp-Rip, amerikai polgár - Kiss Pista, Lisbeth, neje - S-Vadnay Vilma, Derriek, polgármester - Balassa Jenő.

Adries, tengerésztiest - Zajonghy Elemér, Van der Bill, Natal orvos - Szentes János, Nick fogadó - Tollagi Adolf, Kastrine, unokahuga - Litsenmayer L., Charlotte, szolgálója - Litsenmayer P., Richardson, hadnagy - Csákó Vilmos

Közlekedés.

Table with 4 columns: Train name, departure time, arrival time, and date. Includes ind. Aradról érk. Aradra, Csabai vegyesvonat, Budapesti személyvonat, Erdélyi vegyesvonat, na-Lippáig, Temesvári vegyesvonat, Borossebesi vonat, Szegedi személyvonat.

Felelős szerkesztő: HINDY ARPÁD.

BUDAPESTI TŐZSDE.

Április 9-én.

Main market table with multiple columns: Pénz, Áru, and various commodity prices including gold, silver, wheat, and other goods.

Hirdetmény. As ujonnan alakult 'Pécskai takarékpénztár' mint részvénytársaság által egy könyvvivői állásra... Az igazgatóság.

Csak 16 krajczár. Legelősből bevásárlási forrás. 16 krajczáros 16 kr. Kockás szövetek, Csikos szövetek, Voile mosókelmék, Cartonok, Festők, Battistok, Oxford, Canavászok, Chiffonok, Vászna, Törülközők... Kilényi Adolf a kék golyóhoz.

Rozsnyay Mátyás gyógyszerháza és művészies laboratoriuma ARAD. Szabadság-tér 1-es szám alatt. A PO-HO. Chinából hozzánk szármozó gyógyszer rövid idő alatt Urópasszerte híressé lett s orvosi körökben is feltűnést keltett azon hatalmas erejével fogva, melylyel az eddigi gyógymódokkal a legtöbb esetben dacoló betegségek, mint migrain vagy félfoldalu fejfájás ideges fogfájás, fejszába sőt még a gyomorszába és egyéb ideg bajok is - vele gyorsan és kiváló sikerrel gyógyíthatók.

Arlejtési hirdetmény. A Ferdinánd-utca és a Ferencz-tér csatornázásával és folyóka kövezésével kapcsolatos munkák elvégzése iránt f. évi április 10-ik napján délelőtt 10 órakor arlejtést tart a gazdasági szék. Kikiáltási ár a Ferdinánd-utczában teljesítendő munkára 1494 frt 29 kr. a Ferencz-téren teljesítendő munkákra 1926 frt 6 kr.

Értesítés. Többek felkérésére, a helyben csakis általam készített valódi Graham-kenyeret... Klein Ignác, előző, Karolina-utca saját házában.

Jegyzői irnok kerestetik. Egy a jegyzői teendőkből tökéletesen jártas s a magyar és román nyelvet szó- és írásban bíró ifju 200 frt évi fizetés és (ágynemű s mosáson kívül) teljes ellátás mellett alolirotnál azonnal alkalmazást nyerhet. Galsa, (Arad-megye) 1-8. április hó 4-én. Argyelan Gábor, körjegyző.